På grundlag af disse præmisser

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, der er forelagt den af Landessozialgericht für das Land Nordrhein-Westfalen ved kendelse af 8. december 1978, for ret:

Artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet, kan ikke anvendes ved afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt i henhold til en national lovgivning.

Kutscher Mackenzie Stuart Pescatore

Sørensen O'Keeffe Touffait Kopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 12. juli 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT G. REISCHL FREMSAT DEN 4. JULI 1979 [1]

Høje Ret.

Ifølge § 1, stk. 1, i den tyske lov af 8. september 1960 om en renteforsikring for håndværkere (Gesetz über eine Rentenversicherung der Handwerker, Bundesgesetzblatt I, s. 737) »forsikres håndværkere, som er optaget i håndværkerregisteret i renteforsikringen for arbejdere, så længe de har indbetalt bidrag for en renteforsikringspligtig beskæftigelse eller erhvervsmæssig virk-

1 — Oversat fra tysk.

somhed for mindre end 216 kalendermåneder«.

Sagsøgeren i hovedsagen, den i 1932 fødte italienske statsborger Bruno Brunori, blev den 19. september 1975 som selvstændig sten- og stenbilledhuggermester optaget i håndværkerregisteret under Handwerkerkammer Köln, men har siden den 1. september 1976 atter været beskæftiget som arbejdstager. Før optagelsen i registeret havde Brunori ifølge egne oplysninger betalt 47 månedsbidrag til den italienske renteforsikring, og han havde ifølge bilagene til forsikringsakterne betalt tvungne bidrag for 185 kalendermåneder til den tyske renteforsikring.

Ved en af Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz den 30. januar 1976 truffet afgørelse fik Brunori meddelelse om, at han var omfattet af den i loven om en renteforsikring for håndværkere indeholdte forsikringspligt.

Sagsøgeren klagede administrativt over den trufne afgørelse med den begrundelse, at hans italienske bidrag skulle medregnes til hans tyske bidrag ved afgørelsen af, om han var undergivet forsikringspligt. Til støtte herfor anførte han, at artikel 45, stk. 1, i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT 1971 II, s. 366), for så vidt skulle anvendes analogt.

Denne bestemmelse lyder i den ved Rådets forordning (EØF) nr. 2864/72 af 19. december 1972 (EFT 1972 (31. december) (org.ref. L 306/1), s. 12) ændrede affattelse som følger:

»Såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser efter en medlemsstats lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt forsikrings- eller bopælsperioder, skal denne medlemsstats institution i fornødent omfang medregne forsikrings- eller bopælsperioder, der er tilbagelagt efter enhver anden medlemsstats lovgivning, som om det drejede sig om perioder, der var tilbagelagt efter den for denne institution gældende lovgivning.«

Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz gjorde derimod gældende, at der skulle ses bort fra de italienske forsikringsbidrag ved beregningen af de 216 månedsbidrag, idet det i artikel 45, stk. 1, i forordning (EØF) nr. 1408/71 kun bestemmes, at der skal ske sammenlægning af inden- og udenlandske forsikringsperioder med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, men ikke med henblik på afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt.

Efter at den administrative klage var blevet forkastet, og efter at sagsøgeren ikke havde fået medhold i den derpå anlagte retssag, appellerede han sagen. Ved kendelse af 8. december 1978 har Landessozialgericht Nordrhein-Westfalen udsat sagen og har i medfør af EØF-traktatens artikel 177 anmodet Domstolen om en præjudiciel afgørelse af følgende spørgsmål:

»1. Skal artikel 45 i EØF-forordning nr. 1408/71, som omhandler medregning af udenlandske forsikringsperioder med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser, anvendes analogt ved afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt?

2. Skal italienske forsikringsbidrag medregnes til de tyske forsikringsbidrag ved afgørelsen af, om den i § 1, stk. 1, første punktum, i Handwerkerversicherungsgesetz (HwVG)

anførte forsikringspligt består, idet denne pligt først bortfalder efter indbetaling af 216 månedlige forsikringsbidrag?«

Kommissionen har i sine skriftlige og mundtlige indlæg udtalt sig mod en direkte eller analog anvendelse af artikel 45 i forordning nr. 1408/71 ved afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt, og disse indlæg har overbevist mig fuldt ud.

Man kan med rette rejse det spørgsmål, om forordningen overhovedet finder anvendelse på sagsøgeren. At der består et forsikringsforhold er nemlig ifølge forordningens definition af arbejdstagerbegrebet (jf. artikel 2, stk. 1, sammenholdt med artikel 1, litra a), nr. i)), en betingelse for, at den finder anvendelse på sagsøgeren i hovedsagen. Ikke desto mindre påberåber sagsøgeren sig bestemmelsen netop som begrundelse for, at han ikke skulle være omfattet af en forsikringspligt. At der ikke forelå forsikringspligt, f.eks. fordi forsikringsperioderne sammenlagt ville udgøre mere end 216 kalendermåneder, ville på sin side indebære, at forordningen ikke fandt anvendelse på sagsøgeren for den periode, hvor han var selvstændig erhvervsdrivende.

Bortset fra dette spørgsmål om personkredsen taler imidlertid også det saglige anvendelsesområde for artikel 45 i den nævnte forordning imod, at bestemmelsen skulle finde anvendelse på det foreliggende tilfælde.

Bestemmelsen pålægger medlemsstaternes institutioner at medregne udenlandske forsikrings- eller bopælsperioder, såfremt erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af en ret til ydelser efter medlemsstatens lovgivning er betinget af, at der er tilbagelagt sådanne perioder. Sammenlægningen af de perioder, der ifølge de forskellige nationale lovgivninger skal lægges til grund, skal ifølge forordningens formål foretages for at ret til ydelser kan erhverves og bevares, men ikke for at lade forsikringspligten bortfalde. Som det fremgår af de faktiske omstændigheder, angår hovedsagen imidlertid ikke det forhold, at en ret til ydelser gøres gældende, men tværtimod spørgsmålet om, hvorvidt betingelserne for bortfald af forsikringspligten i henhold til § 1, stk. 1, i Handwerkerversicherungsgesetz er opfyldt. Min konklusion må derfor blive, at bestemmelsen heller ikke kan anvendes analogt på det foreliggende sagsforhold.

Som det endvidere er anført af Landesversicherungsanstalt Rheinprovinz, er formålet med den tyske håndværkerforsikring at etablere en elementær sikring af de selvstændige håndværkere inden for rammerne af renteforsikringen for arbejdere og med en tidsmæssig begrænsning af forsikringspligten til 18 år. Om udenlandske forsikringsperioder i denne forbindelse i samme udstrækning som indenlandske kan opfylde kravene om en fyldestgørende elementær sikring, kan følgelig kun afgøres af den nationale ret i medfør af national lovgivning. Jeg kan lige så lidt som Kommissionen se, at der skulle gælde fællesskabsretlige samordningsbestemmelser. Den nationale ret har dog i medfør af EØF-traktatens artikel 5 pligt til at fortolke de nationale retsregler i overensstemmelse med fællesskabsretten.

Sammenfattende foreslår jeg, at de forelagte spørgsmål besvares således:

Artikel 45 i forordning nr. 1408/71 om medregning af perioder, der er tilbagelagt efter en anden medlemsstats lovgivning, med henblik på erhvervelse, bevarelse eller generhvervelse af ret til ydelser finder hverken direkte eller analog anvendelse ved beregningen af forsikringsperioderne i forbindelse med afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt.

Der findes ingen bestemmelse i fællesskabsretten, som ved afgørelsen af, om der foreligger forsikringspligt i henhold til § 1, stk. 1, i den tyske Handwerkerversicherungsgesetz, kræver, at forsikringsbidrag, der er indbetalt i andre medlemsstater, medregnes til tyske forsikringsbidrag.